

Kinderen van ATLAS,

Ofwel:

‘De Atlantiërs’.

(Concept Script voor een Documentaireserie).

Rolf Alexander.

Kinderen van ATLAS

Ofwel:

‘De Atlantiërs’.

Rolf Alexander

De voorpagina van dit script toont het centrum van het 'HOOGHEILIG KYTHERA' uit de Ilias van Homerus: het huidige CARNAC in het Franse Bretagne.

De achterzijde laat zien:

- De Hemelschijf van Nebra/Duitsland (ca. 17de eeuw v.C.).
- De Zonnewagen van Trundholm/Denemarken (ca. 16de eeuw v.C.).

Dit script is gebaseerd op het gelijknamige boek 'Kinderen van Atlas' ofwel 'De Atlantiers'. ISBN-nummer: 9789402146967

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Schrijver: Rolf Alexander (pseudoniem van Leo Heynen).

Coverontwerp: Sandra Zomer.

ISBN: 9789464927511

© Rolf Alexander

'Het Eilandenrijk Atlantis'

betekent gewoon:

'Het Eilandenrijk van ATLAS'

N.B.: De indeling in ACHT delen is willekeurig. Bij de uitwerking van dit CONCEPT zal moeten worden bepaald, uit hoeveel delen de documentaireserie uiteindelijk zal gaan bestaan.

P.S. 1: Zie voor alle kaarten, voor de Literatuurlijst alsook voor Appendix I+II van het boek: achter in dit script.
En voor een summier INHOUDSopgave: zie blz. 312.

DEEL I: Inleiding: de Voorgeschiedenis:

OPZET: Plato en Homerus, beiden in toga gekleed en in de bloei van hun leven, vertellen om de beurt delen uit hun geschriften, die in principe dezelfde achtergrond hebben: de Trojaanse Oorlog met later de ondergang van Atlantis. Tussendoor worden steeds opnames getoond, van landen, mensen en situaties, van drone-opnames enz. enz., met een derde stem: de MUZE van de Geschiedschrijving: Kleio of Clio over zaken, die Plato en Homerus niet konden weten, zoals om te beginnen de gebeurtenissen in Europa tijdens de laatste IJstijd.

Roger Joussaume, Diodorus van Sicilië (Siculus) en andere sprekers: een ander.

De MUZE Kleio: (soms wel te zien, dan weer niet bij langere stukken).

“Voorafgaand aan ons eigenlijke verhaal moeten wij iets kwijt over oude beschavingen. Nog maar kort geleden gingen oudheidkundigen ervan uit, dat de Egyptische beschaving zich helemaal in Egypte had ontwikkeld zonder noemenswaardige invloeden van buitenaf. En dat gold zo ook voor de beschavingen van Mesopotamië, het Nabije Oosten, Perzië, China, India, Midden- en Zuid-Amerika enz. enz.

Maar door isotoop- en DNA-onderzoek in de laatste decennia is het sinds pakweg 2015 duidelijk geworden en geaccepteerd dat mensen vroeger massaal migreerden (wegtrokken, verhuisden).

En daarom wordt er nu gesproken over “de uitdagingen van de eenentwintigste-eeuwse oudheidkunde”. Dat wil zeggen dat men nu eindelijk de mogelijkheid onder ogen ziet dat alles wel eens héél anders kan zijn gelopen dan tot nu toe aangenomen.

Wij hadden diezelfde conclusie ook al getrokken, toen we kolossale megalietmonumenten met exact dezelfde specifieke details op gezette tijden zagen verhuizen van het ene naar het andere land en zelfs naar andere continenten. En met deze monumenten verhuisden ook allerlei verhalen, Goden en andere beschavingselementen. We hoeven slechts te verwijzen naar ‘De wereldreis der symbolen’ van Graaf Goblet d’Alviella.

Met deze documentaireserie hopen wij u dan ook te verrassen met deze “eenentwintigste-eeuwse oudheidkunde”, zoals Jona Lendering het omschreef

in zijn 'Mainzer Beobachter' van 16 oktober 2022.

Maar men dient wel uiterst zorgvuldig om te gaan met die paar gevonden botjes, en daarnaast ook rekening te houden met hele volkeren die op de vlucht zijn geslagen door o.a. natuurrampen, alsook met b.v. crematiebeschavingen, die geen botten nalieten, enz. enz.

Maar laten we nu beginnen met ons verhaal:

IJstijden is een ingewikkeld onderwerp, waar we hier niet te lang bij stil willen blijven staan. De periodieke (gedeeltelijke) vergletsjering van de aarde is nog niet geheel verklaard, begrijpen we. Tijdens de zogenaamde laatste IJstijd of glaciaal waren b.v. grote delen van Noord-Amerika en van West-Europa overdekt met sneeuw en ijs. Vroeger dacht men, dat zulke ijstijden langzaam ontstonden en weer langzaam verdwenen. Recente boringen op Groenland hebben evenwel het tegendeel aangetoond: het ging juist bij wijze van spreken van de ene dag op de andere. En mammoeten in Siberië, die bijna van de ene op de andere minuut zijn bevroren, spreken eveneens boekdelen. Inmiddels is de wereld aan de nieuwe ideeën gewend. In een krantenartikel over mammoeten leest men anno 1992¹ :

'Het eind van de laatste ijstijd kwam abrupt.'

En in 1993 kwam hiervan een wetenschappelijke bevestiging²:

'Wetenschappers boren door 3 km dikke ijskap': 'Amerikaanse wetenschappers hebben na vijf jaar boren op 3.006 meter diepte de bodem bereikt van de ijskap op Groenland. De onderste laag dateert van 250.000 jaar geleden. Dat heeft de National Science Foundation in Washington gisteren bekendgemaakt. . . Volgens Paul Mayevski, die de leiding heeft over het Groenland Ijskap Project van de NSF, is de belangrijkste vinding tot nu toe dat klimaatwisselingen veel abrupter en veelvuldiger zijn geweest dan altijd is aangenomen.'

Het plotseling, soms drastisch veranderen van het leefklimaat van mensen kan uiteraard grote volksverhuizingen tot gevolg hebben. We zullen er nog genoeg tegenkomen. Hier willen we om te beginnen slechts vermelden dat de

¹ Zie de Volkskrant dd. 21-11-1992.

² Zie het Eindhovens Dagblad van 1 juli 1993.

voorvaderen van de huidige Grieken, de Hellenen oorspronkelijk in West Europa woonden.

Voor deze Hellenen in Frankrijk lagen de Zuilen van Hercules in het Westen. Toen een deel van hen naar het huidige Griekenland vluchtte, veronderstelden hun nakomelingen, dat de Straat van Messina deze Zuilen waren. En nog later hield men in Italië de Straat van Gibraltar daarvoor.

Maar Laat ik beginnen met uit de eerste eeuw voor Christus Diodorus van Sicilië (Siculus) te citeren uit zijn: 'Bibliotheca Historica'; Deel III, 56-61:

Diodorus van Sicilië:

'De Atlantiërs namelijk, die langs de Oceaan vruchtbare gebieden bewonen, onderscheiden zich zeer van hun burenen door vroomheid ten aanzien van de Goden en mensvriendelijkheid tegenover vreemden, en beweren dat bij hen de Goden geboren zijn. En dat, wat hierover bij hen wordt verteld, klopt ook met wat de voortreffelijkste der Griekse dichters (Homerus) schrijft, wanneer hij Hera laat zeggen: 'Want ik ga bezoeken aan de grens van de voedende Aarde Oceanos, de Oorsprong van de Goden, en de Almoeder Tethys.' Zie: Homerus : de Ilias hoofdstuk XIV - vers 200).

Plato :

Mijn naam is Plato. Ze noemen mij een van de grote Griekse filosofen, die leefden in de 5de en 4de eeuw voor jullie huidige Westerse jaartelling in Athene, het centrum van de toenmalige beschaving. Uit een erfenis van Kritias kwam ik in het bezit van een uiterst belangrijk document van Solon van Athene, Solon de Wijze, dat handelt over de veel oudere geschiedenis van Europa : de oorlog van Hellas, het eerste Griekenland, tegen het Eilandenrijk Atlantis, gelegen in de Atlantische Oceaan achter de allereerste Zuilen van Herkules, zoals de Kelten nog wisten. Deze Zuilen worden nu het Nauw van Calais ofwel the Street of Dover genoemd. Deze oude geschiedenis heb ik in het kort beschreven in mijn dialogen Kritias en Thimaeus."

MUZE van de Geschiedenis Kleio :

"De naam Atlantis kan bij sommigen van u weerstand opwekken, omdat daarover in het verleden in het wilde weg zoveel is gefantaseerd. Terwijl de oplossing toch heel simpel is. Want de naam Atlantis betekent gewoon 'van Atlas', 'het land van de God Atlas'. Atlantis is de genitief, d.w.z. de tweede naamval van Atlas in het Grieks: Atlas - Atlantis. De wereld was vroeger

namelijk onder de Goden verdeeld. En de Titaan Atlas eigende zich dit Eilandenrijk toe.

Toen de jongere Goden de wereldheerschappij later wilden overnemen, ontbrandde er een grote oorlog, die de oude Goden verloren. De nieuwe Oppergod Zeus strafte Atlas: voortaan moest hij het hemelgewelf op zijn schouders dragen. En zijn Eilandenrijk werd overgedragen aan Zeus' oudere broer Poseidon, de nieuwe God van de Zee.

Poseidon werd al spoedig verliefd op ene Clito, de mensendochter van Evenor en Leucippe, bij wie hij 10 kinderen verwekte."

PLATO:

Laat mij nu even tussendoor uit mijn dialoog Kritias/Critias citeren:

'Aan allen (zijn 10 kinderen) ook gaf hij (Poseidon) namen: aan de oudste, die tevens koning was, gaf hij de naam waarnaar het eiland en ook de zee =de Atlantische, zoals men zegt= genoemd worden: de naam van de eerste toenmalige koning was immers Atlas. Zijn tweelingbroer, die na hem geboren was, kreeg als aandeel de punt van het eiland langs de zijde van de Zuilen van Hercules in de richting van wat nu =naar de plaats waarover hij regeerde= Gadirië heet."

Muze Kleio:

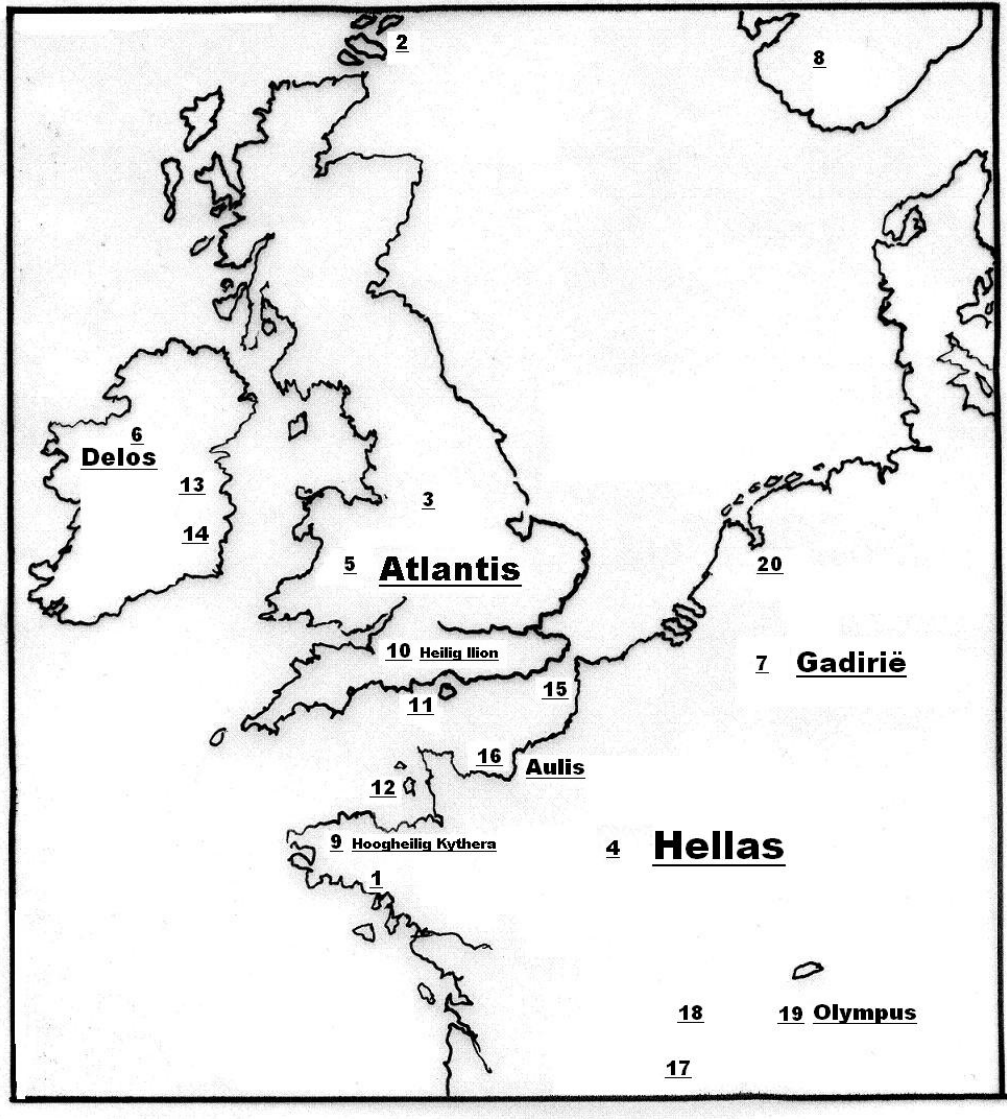
De laatste zin mag wat ongelukkig geformuleerd zijn, maar bedoeld is hier: het deel van het vasteland, dat heden ten dage pakweg de Benelux omvat en Duitsland. Gadirië is het land der Gadi, Chatti, Hatti, Katten, Hettieten, zoals later zal blijken.

Dat de oudste zoon van Poseidon evenals de afgezette Titaan ook Atlas moest heten, is een compromis, een compensatie om de oude naam van Atlantis te kunnen rechtvaardigen."

HOMERUS:

En ik ben Homerus (Homer in het Engels), de Griekse dichter die deze zelfde geschiedenis veel uitgebreider beschreef in mijn Heldendichten, de Ilias en de Odyssee, en wel als de grote strijd van de Grieken, geleid vanuit het Hoogheilig

Kythera, het huidige Bretagne in Frankrijk, tegen het rijk van het Heilig Ilion ofwel Troje, gelegen op dit Eiland van Atlas.”

Landkaart: Hellas contra Troas/Atlantis.

Muze Kleio:

“We zien dus dat dezelfde geschiedenis twee maal wordt verteld: Ten eerste door Plato, die Hellas strijd laat voeren tegen het Eilandenrijk Atlantis, dat achter de Zuilen van Hercules in de Atlantische Oceaan, de Oceaan

van Atlas, ligt. En verder door Homerus, die de Hellenen een jarenlange oorlog laat voeren tegen Troje. Dit Troje moet, omdat het over hetzelfde verhaal gaat, dus ook in de Oceaan liggen. Zowel Plato alsook Homerus laten de Grieken met 1200 schepen oprukken naar de vijand.”

PLATO:

“Voor deze oorlog vertrokken de Hellenen inderdaad met 1200 schepen naar het Eilandenrijk Atlantis, het land van Atlas, en versloegen het”.

HOMERUS:

“Ik kan bevestigen, dat de Hellenen met 1200 schepen ten strijde trokken tegen het Heilig Ilion ofwel Troje, dat lag in wat later Troas ging heten. Zij overwonnen en verwoestten de stad. En het waren dezelfde 1200 schepen als die van Plato”.

Muze Kleio:

“Deze mededelingen van twee beroemde oude Grieken, verhalen die vele eeuwen mondeling zijn doorverteld van generatie op generatie, zullen bij u veel vragen oproepen. Maar ik kan u verzekeren: waarom en wanneer het eerste Griekenland van de kusten van West Europa verhuisde naar het bekende gebied aan de Middellandse Zee zal nog helder en uitgebreid worden uitgelegd. En met die verhuizing gingen ook hun geschiedenis en beschaving mee. De geschiedenis van dit werelddeel Europa begint daarom niet bij het gebruik van een schrift, maar bij het ontstaan van verhalen die op andere wijzen werden bewaard: gebeurtenissen die lange tijd door barden werden doorverteld. De Europese geschiedenis begint door de verhalen van Plato en Homerus daarom duizenden jaren voor onze jaartelling. En zoals we zullen zien, bevestigen de archeologische ontdekkingen hun beweringen.”

Muze Kleio:

“Plato begint met te vertellen dat de Griekse overlevering vele natuurrampen kent, met vreselijke gevolgen, waarvan vier heel grote. Een van de bekendste verhalen gaat over de Zondvloed en de Griekse Noah, die Deucalion werd genoemd. Om de mensen te straffen zond Zeus een zondvloed uit over de wereld. Alleen Deucalion, zoon van Prometheus en zijn vrouw Pyrrha bleven in

leven. Prometheus had namelijk zijn zoon aangeraden om een schip te bouwen. Na de zondvloed kwam het schip terecht op de Parnassus. Plato vermeldt evenwel een andere legende. Luister:”

PLATO:

“Talrijk zijn de verdelgingen geweest, waarbij mensen omkwamen op velerlei wijze; en dat zal nog zo zijn in de toekomst. Vuur en water veroorzaken de grootste, maar duizenden andere stichten mindere rampen. In feite is ook bij u de legende van Phaëthon (Faëton), de zoon van Helios, bekend. Op zekere dag zou hij de wagen van zijn vader ingespannen hebben, maar, onbekwaam om hem in de baan van zijn vader te houden, zou hij alles op aarde verbrand hebben, terwijl hijzelf door de bliksem omkwam. Zo verhaald, ziet het er als een mythe uit. Toch zit er waarheid in, en wel deze: dat de lichamen die zich in de hemel rond de aarde bewegen, een afwijking vertonen en dat er, na verloop van lange tijdsspannen, een verdelging optreedt van wat op aarde is, door overdadig vuur. Op dat ogenblik zullen dan ook de bewoners van bergen, hooggelegen streken, droge plaatsen, eerder omkomen dan zij die in de nabijheid van stromen of van de zee wonen. Wanneer echter de goden de aarde door het water reinigen en haar overspoelen, blijven wel de herders en veehoeders in de bergen behouden, maar de stadsbewoners bij u worden door de stromen in zee meegesleurd.”

Muze Kleio:

“Tijdens de IJstijd leefden de mensen in Europa veelal in grotten, vaak prachtig beschilderd, maar voorzien ook van speciale tekens of Runen, die na het einde van de laatste IJstijd ook in het Nabije Oosten opduiken, ongetwijfeld meegenomen door gevluchte mensen.

De hond was toen al in Europa gedomesticeerd. Maar in deze grotten, b.v. in Lascaux, vinden we tevens tekeningen waarop je koeien en geiten uit een ruif ziet eten. Die waren dus toen ook al gedomesticeerd. Dat komt aardig overeen met recente ontdekkingen dat Europeanen veel beter tegen melk drinken kunnen dan andere volkeren. Zij moeten al vele vele duizenden jaren eerder daaraan gewend zijn geraakt.

In die IJstijd waren in Europa trouwens ook mensen uit het verre Azië actief, al weten we niet precies vanaf wanneer. Zij waren helemaal het Euro-Aziatische plateau overgestoken. Hun heel specifieke gereedschap, zoals de harpoen en

de 3-tandige visspeer, dit symbool van Poseidon en Shiva, zijn namelijk ook gevonden in de Gele Rivier delta in China. In Europa hebben deze Aziaten zich vermengd met de lokale bevolking”

Muze Kleio:

“Na het einde van deze laatste IJstijd zijn inmiddels inderdaad 4 catastrofes bekend: de eerste rond 3300 v.C., dan die van ca. 2500 v.C., vervolgens de ondergang van Atlantis midden 16de eeuw v.C., en de vierde ramp vond plaats rond 950 voor onze jaartelling. Ze komen alle nog uitgebreid ter sprake. Maar enkele opmerkelijke zaken moeten we hier al vernoemen:

Uit Amerika overgekomen volken ontwikkelden nog vóór deze natuurrampen samen met de lokale volken van Europa de zogenaamde Megalietenbeschaving, die vele duizenden jaren voordat deze elders bekend werd, in Europa prachtige heiligdommen en -symbolen creëerde. De zogenaamde dolmens (of hunebedden) zijn in feite nagebouwde grotten uit de IJstijd met dezelfde religieuze functies. Ze komen later nog aan bod.

Vanaf ca. 3300 voor onze jaartelling begon het voorheen groene en vruchtbare Sahara-gebied op te drogen (beelden uit de documentaire over de Sahara opvragen?). Grote delen van de donkere bevolking vluchtte naar het Nijldal, waar zij samen met andere volken, die vanuit het Noorden waren gevlucht, de Egyptische beschaving ontwikkelden.”

HIER: o.a.: KAART van het Nijldal en Rotstekeningen uit de Sahara aanbrengen.

Muze Kleio:

“Bekend is inmiddels dat deze Negers naar Egypte de kunst van het mummificeren meebrachten alsook de Zonneboot, terwijl de witte mensen uit Europa hun eigen Zonnewagen introduceerden. De Zonneschijf aan de hemel vervangt in deze Zonnewagen de Persoon van de Zonnegod. In de Europese grotten waren nog dieren en mensachtige figuren afgebeeld. Maar het einde van de IJstijd ging ongetwijfeld gepaard met veel geweld, waarbij de grotten werden dichtgesmeten. De mensen moeten dat destijds begrepen hebben als

een straf van de Goden: alleen deze Goden mochten mensen en dieren maken en afbeelden. Tijdens de daarop volgende duizenden jaren van de megalietenbeschaving in Europa zien we dan ook geen afbeeldingen van levende wezens. Dat was een taboe. En dit verbod is later door vluchtelingen meegebracht, b.v. naar Kanaän, het latere Palestina. Daar belandde via Egypte ook het monotheïsme van farao Echnaton, en na een machtsstrijd tussen de Maangod van Juda en de Zonnegod van Echnatons opvolgers werd dit verbod opgenomen in het jodendom, en vele eeuwen later ook in de islam. Zo was het mogelijk Zon en Maan te verenigen”

De Zonnewagen van Trundheim/ Denemarken uit ca. 1500 v.C.:

HOMERUS:

“De natuurramp in de Sahara van ca. 3300 v.C., waarbij de voorheen groene Sahara met snelstromende rivieren langzaam opdroogde, had ook verstrekkende gevolgen voor de beschaving in Europa. Want ook naar dat continent in het Noorden vluchtten toen groepen mensen. In mijn epos ‘de Odyssee’ noem ik deze zwarte mensen Faeaken, ‘de Donkeren’. Als dichter laat ik hen, bedreigd door cyclopen, uit Afrika vluchten onder leiding van koning Nausithoüs. Afrika heet dan Hypereia, het land van Hyperion, de Titaan van het Licht en vader van de latere Zonnegod Helios. Hypereia is heel toepasselijk ‘het dansvlakten-land’. Wie dansen er beter en sierlijker dan negers? Maar ook vakkundig varen hadden de Faeaken, beroemd om hun zeemanskunst, daar geleerd. In Europa zouden zij beroemd worden als het Maritieme Klokbekervolk. Hun zwarte koningen lieten later olifanten overbrengen naar het Eiland van Atlas, waar zij na de Trojaanse Oorlog de baas werden.”

PLATO:

“En dit grote Eiland heet in de geschiedenis die ik heb geërfd Atlantis. En dit legendarische Eilandenrijk zou in de 16de eeuw voor de huidige jaartelling zijn verdwenen in de diepte van de zee. De vluchtelingen die bij die natuurramp niet konden ontsnappen naar hoger gelegen gebieden, b.v. het Peakdistrict, verdwenen naar het vasteland, vanwaar zij nooit meer terugkeerden. En zo ontstond dan de foutieve opvatting dat Atlantis was vergaan, een spannend mysterieus verhaal dat werd meegenomen door Hellenen in Frankrijk naar het nieuwe Griekenland aan de Middellandse Zee. Homerus geeft van deze ramp een veel juister verslag.”

HOMERUS:

“Ja, maar dat is het gevolg van het gelukkige feit dat de epen die ik mocht bezingen, hun ontstaan vonden op het Eiland Atlantis zelf, door de Grieken destijds voor de Trojaanse oorlog Troas genoemd. Na deze oorlog kreeg het onder de heerschappij der Faeaken ook de naam Scheria. Het was vroeger de gewoonte om grote gebeurtenissen toe te schrijven aan de macht van de Goden. In hoofdstuk XII van de Ilias heb ik de ramp zó verwoord:

‘Nadat de stad van Priamus in het tiende jaar (van de Oorlog, RA) was verwoest, en ook de Argiven (Achaeërs) in hun schepen naar hun geliefde vaderland waren teruggekeerd, toen overlegden Poseidon en Apollo om het bolwerk (van de geallieerden bij Troje, RA) te vernietigen, door er het geweld tegen te richten van alle rivieren, die van het Idagebergte naar zee stromen -de Rhesus en de Heptaporus, de Caresus en de Rhodius, de Granicus en de Aesepus, en de goddelijke Scamander, en de Simoïs, langs wier oever zoveel rundsleren schilden en helmen neervielen in het stof, alsook hele geslachten Helden- van al deze rivieren vormde Phoebos Apollo één mond, en negen dagen lang joeg hij hun stroom tegen het bolwerk; en Zeus deed het onophoudelijk regenen, om de wallen des te sneller door de zoute zee te laten verzwelgen. En de Aardschudder (Poseidon), met zijn drietand in zijn handen, gaf leiding, en voerde op de golven alle fundamenten van balken en stenen weg³, die de Achaeërs met zoveel inspanning hadden gelegd, en effende alles langs de sterke stroom van de Hellespont, en bedekte het uitgestrekte strand opnieuw met zand, na het slechten der wallen; en de rivieren bracht hij terug in de bedding, waardoor ze voorheen ook hun heldere water lieten stromen. Zo dan zouden het in later tijd doen Poseidon en Apollo!’ (Ilias XII, 15-35).’

Bij deze dichtregels lijkt het of die zondvloed ‘in latere tijd’ ontstond door overstromende rivieren als gevolg van overdadige regenval. Maar de Aardschudder Poseidon was erbij betrokken. En tegenwoordig zouden jullie daarom tevens spreken van een tsunami.

Hoe dan ook, de massa’s water verdwenen weer na verloop van tijd, en het Eiland was gered. En dat is natuurlijk te verwachten: zo’n kolossaal groot eiland met nog eens duizenden kleinere eromheen, verdwijnt niet voor eeuwig in zee. Atlantis is dus niet vergaan, maar de vluchtelingen die nooit meer terugkwamen, konden dat niet weten.”

Muze Kleio:

“En de Faeaken, die na de Trojaanse Oorlog, zoals gezegd, de macht kregen op het eiland van de Zonnegod Helios, de opvolger van Apollo, wachtte een nieuw avontuur ver overzee. Rond 1550 v.C., toen ‘Atlantis verging’ zijn hun koning

³ N.B. Hier zien we al het, later bekend geworden, ‘Keltisch’ systeem van het bouwen van muren, namelijk met balken en stenen!

met zijn familie en de hele hofhouding en vele anderen die zich bij hen voegden, via de Canarische Eilanden in wat nu Mexico heet terecht gekomen, waar toen de Olmeken beschaving ontstond. Wij herkennen de koningen van Atlantis o.a. aan de kolossale prachtige basalten Negerkoppen die daar in dat gebied zijn gevonden.”

Muze Kleio:

“Sommige schrijvers over de Oudheid, zoals Geoffrey Bibby, beweren dat van de twee laatste warmteperiodes in Europa de eerste rond 3300 v.C. eindigde. De tweede zou van Ca. 2500 – Ca. 1500 v.C. zijn geweest⁴.

En het waren in die beginperiode na die nieuwe ramp van rond 2500 v.C. op de eerste plaats, zo lijkt het, de Klokbeermensen uit de Sahara die in Europa voor een nieuwe ordening zorgden. Zij vulden al snel een door die algemene chaos ontstaan vacuüm op, vooral in de onderlinge communicatie. Zij hielden over grote afstanden intensief contact met elkaar, en zij werden ‘in hun snelle schepen’ al spoedig de vervoerders van goederen en mensen. Zij waren befaamde zeelieden. Hun beroemde klokbeermens heet dan ook niet voor niets ‘maritieme klokbeermens’.

Maar hun invloed taande weer, totdat er een grote oorlog ontstond, die verwoestend werkte op de samenlevingen in Europa.

Vanaf ca. 2500 v.C. veranderde plotseling de richting van de menhir-rijen in Carnac in Bretagne, het ‘Griekse’ Heilig Kythera. Er zit in die periode een duidelijke knik in de menhir-lijnen. Dit verdient een grondig onderzoek. Het lijkt erop te wijzen dat de exacte plaats van opgang en ondergang van de zon toen enigszins is gewijzigd.

Rond 3300 v.C. waren er megalietenbouwers vanuit West Europa naar het Oosten en Zuiden gevlucht, waar zij in hun nieuwe woonoorden ook weer monumenten bouwden.

Zo ook waren er toen vanuit Bretagne groepen naar Ierland en Engeland gevlucht. En met name de mensen die op de Orkney eilanden terecht waren gekomen, waar zij zeer fraaie gebouwen neerzetten, verruilden rond 2500 v.C. hun eilandjes in het Noorden voor het grote Eiland van de Zonnegod Apollo, het huidige Groot Bretagne, waar zij al snel het midden en daarna het zuiden veroverden en daar hun machtscentrum vormden. Vanaf die tijd zullen wij hen

⁴ G.Bibby ‘Opgegraven verleden’, blz.. 142

‘de Trojanen’ noemen. In de eeuwen daarna ontwikkelde zich tussen hen en het Heilig Kythera in het huidige Bretagne in West Frankrijk, een concurrentiestrijd, ook op religieus gebied, die uiteindelijk tot de zogenoemde Trojaanse Oorlog leidde.”

“In het midden van de 16de eeuw v.C. (ca. 1550) ontplofte het Griekse eiland Santorini, als onderdeel van een natuurramp, die weer Europese volken met hun kennis en beschaving naar vele delen van de wereld bracht, o.a. naar het Griekse vasteland, waar toen voor het eerst megalietmonumenten werden gebouwd.”

“Zes eeuwen later, in het midden van de 10de eeuw v.C. schied een kolossale uitbarsting van de vulkaan Hekla op IJsland opnieuw paniek in West Europa. Britse Archeologen vonden in 2016 een vrijwel intacte nederzetting uit de bronstijd bij Must Farm aan de oostkust van Engeland. Het werd meteen het Pompeï van de bronstijd genoemd. De restanten zijn vanwege de unieke omstandigheden goed bewaard gebleven. Tijdstip van de ramp: rond 950 v.C. Het heeft zich in het collectieve geheugen van de Europese Kelten gegrift, want die beweerden eeuwen later nog: “Wij zijn nergens bang voor, behalve voor als de hemel naar beneden komt”.

Dit duidt erop dat afval van de uitbarsting in bewoonde gebieden naar beneden kwam.

Deze gebeurtenis op IJsland zal als onderdeel van een grotere ramp destijds de aanleiding geweest voor de Zeevolken en andere groepen op het vasteland van Europa om hun biezen te pakken en onder andere naar het Nabije Oosten te vluchten. Ook hen zullen wij t.z.t. nog tegenkomen.

In 2010 werd Europa weer opgeschrikt door een vulkaanuitbarsting op IJsland. Deze was minder heftig, maar het vliegverkeer werd er toch wel een aantal weken door stilgelegd.”

De IJSTIJDGROTTEN:

Muze Kleio:

“Maar laten we teruggaan naar het begin: de laatste IJstijd.

Het continent Europa werd al heel lang bewoond, tenslotte ook door zogenaamd ‘moderne mensen’, voordat er tijdens de laatste IJstijd schitterende tekeningen en schilderijen verschenen in grotten van b.v. Frankrijk, Spanje en Italië, vaak omgeven door mysterieuze tekens, die later Runen (Geheimen) bleken te zijn, lettertekens met magische krachten; de éérste lettertekens überhaupt.

Welke mensen en volken dat allemaal waren, die tussen ca. 32.000 en 10.000 jaar geleden in vele grotten in vooral de Dordogne, maar ook elders in Zuid Frankrijk en Spanje, deze vaak kunstzinnige maar ongetwijfeld religieuze afbeeldingen creëerden, is moeilijk vast te stellen. Zeker is dat het ‘moderne mensen’ waren zoals wij, die zich na vele omzwervingen op deze planeet, uiteindelijk op dit continent gevestigd hadden. Uit gevonden gereedschappen weten we dat zij visten en jaagden. Allerlei wilde dieren hebben zij in hun grotten afgebeeld, als konden zij deze op die wijze bedwingen en beheersen. En runderen hadden zij inmiddels inderdaad getemd, evenals waarschijnlijk paarden. Want let wel: we zien uit ruiven etende koeien en geiten op een aantal grottekeningen afgebeeld. En dat toont duidelijk aan, dat zij geen jagers/verzamelaars meer waren. Zij waren veeboeren en tamelijk honkvast, en zij woonden duizenden jaren in die grottegebieden. De gevestigde opvatting is dat zich de landbouw pas geruime tijd na de IJstijd vanuit het Midden Oosten over Europa begon te verspreiden. Dat in een eerdere periode ook in Europa al een en ander, b.v. veevoer werd verbouwd of drankjes samengesteld, is nooit aangetoond. Maar de in het begin van de 21ste eeuw gevonden bewijzen in stenen kruiken dat er 8000 jaar geleden in Georgië aan de Zwarte Zee al wijn werd gemaakt, doet naast de gevulde ruiven in de grotten van West Europa dit vermoeden wel rijzen.

De laatste cultuurfase van de IJstijd wordt het Magdalénien genoemd, welke in Europa duurde van ca. 16.000 tot ca. 8.000 v.C., toen er met het nodige geweld, een einde kwam aan deze laatste IJstijd. In die periode werd er ook, zoals reeds vermeld, in een nogal dominante positie, een ‘Aziatisch’ volk gesignaleerd in bedoeld gebied. Het is voor ons het eerste bewijs dat de

Europese beschaving werd ontwikkeld door volkeren van allerlei rassen, uit meerdere continenten.”

Muze Kleio:

“De Europese grotten en de daarmee samenhangende kunst die vanaf het midden van de 19de eeuw werden herontdekt, verbluften vele mensen in Europa, opgegroeid als ze van jongs af aan waren met de gedachte, dat er in hun werelddeel in vroeger tijden door mensen nooit iets was gepresteerd en dat hun voorvaders eigenlijk wilden waren geweest, totdat Julius Caesar en het Christendom te vuur en te zwaard ‘de beschaving waren komen brengen’. In eerste instantie vatte dan ook al snel bij een aantal personen de overtuiging post, dat er bij de grottenkunst bedrog in het spel moest zijn. Maar op den duur bleek deze beschuldiging niet houdbaar, toen op meer en meer plaatsen zulke vondsten werden gedaan, vaak door mensen die op speurtocht gingen. Veel grotten met magische tekeningen en andere zaken werden echter per toeval ontdekt. Heel bekend is de in 1940 door enkele schooljongens gevonden grot van Lascaux even buiten Montignac-sur-Vézère in de Dordogne, aan de weg naar Les Eyzies, een plaats die door archeologen wel **‘de Laat-Paleolithische hoofdstad van de wereld’**⁵ wordt genoemd. Binnen enkele dagen kwam abbé Breuil bij hen en rapporteerde dat het inwendige van de Lascauxheuvel **‘het Versailles van de prehistorie’** was ⁶.”

Van recenter datum nog is de vondst van de ‘Grotte Chauvet Pont d’Arc’ in de Ardèche. Deze grot werd pas in 1994 ontdekt. Volgens recente gegevens zouden de schilderingen daarbinnen zijn van ca. 36.000 tot 30.000 v.C., terwijl die van Lascaux door deskundigen geschat worden op 15.000 tot 10.000 v.C. Van deze grot is niet ver daar vandaan een nauwkeurige kopie gemaakt voor toeristen. Men kan er o.a. afbeeldingen bewonderen van paarden, zoals die nog vandaag de dag ronddraven en –galopperen in de Franse Camargue.

Alles begon eigenlijk in 1879 in het Noord-Spaanse Altamira, een aanduiding welke ‘hoge uitkijk’ betekent. Het is prachtig gelegen, zo’n vier kilometer van

⁵ Zie pag. 44 van “Het Epos van de mens”, een ELZEVIER Uitgave, samengesteld door de redactie van “Life”

⁶ Zie pag. 45 van “Het Epos van de mens”, een ELZEVIER Uitgave, samengesteld door de redactie van “Life”

de Spaanse noordkust, in Cantabrië, nabij het dorp Santillana del Mar, 30 km ten westen van de Baskische stad Santander.

Het gebied is doorzeefd met spelonken en grotten. Maar pas in 1868 werd de nu wereldberoemde Altamira-grot toevallig ontdekt. Vele duizenden jaren eerder was deze blijkbaar tijdens natuurgeweld, evenals veel andere grotten, door een steenmassa afgesloten.

In dat jaar 1868 probeerde een jager zijn hond te redden, nadat deze bij de jacht op een vos plotseling door een smalle spleet in de grond was verdwenen. De opening was veroorzaakt door een omgevallen boom. De landeigenaar, markies Don Marcello Sanz de Sautuola sloeg aanvankelijk weinig acht op de rotswanden en de bodem van de grot, en hij liet deze dan ook uit veiligheidsoverwegingen met een poort afsluiten. Maar toen hij in 1878 in Parijs een tentoonstelling over prehistorische wapens en werktuigen bezocht, werd hij als beginnend amateurarcheoloog nieuwsgierig of er zich in 'zijn grot' wellicht ook dergelijke voorwerpen bevonden. Bij nader onderzoek vond hij inderdaad een grote hoeveelheid vuistbijlen, pijlpunten, stenen messen en naalden uit het Stenen Tijdperk. En toen de markies op zekere dag weer eens op zijn knieën in het puin aan de ingang van de grot lag, klonk er uit een lage zijruimte de gesmoorde kreet van zijn negenjarig dochtertje Maria: "Papá, mira! Toros pintados! (Papa, kijk! Geschilderde stieren!)

Niet lang daarna noteerde Don Marcello opgewonden: "Bizons, herten, paarden, everzwijnen, mensenhanden....".

In 1880 liet de achtenveertigjarige civiele ingenieur Sautuola, die veel van Spanjes spoorwegen had aangelegd, zijn bevindingen in een bescheiden pamflet met tekeningen het licht zien op een bijeenkomst van het Archeologisch Congres te Lissabon. Maar Franse specialisten onder leiding van Gabriel de Mortillet en Emile Cartailhac beschuldigden hem onmiddellijk van vervalsing. Een Spaanse deskundige verkondigde zelfs, dat de schilderijen niets weg hadden van kunst in de Oudheid, of in Assyrië en Fenicië. Het zou wel gemaakt zijn door een modern kunstenaar die de markies in die tijd bezocht had.

Marcello Sanz de Sautuola was verbijsterd en geschokt, en bij thuiskomst liet hij de grot opnieuw afsluiten.

‘De eminente wetenschappers verwaardigden zich niet eens een bezoek aan Altamira te brengen om de schilderijen zelf te bekijken. Als werken van een dergelijke ouderdom werkelijk bestonden, zo redeneerden zij, dan zouden ze gevonden zijn in een van de historische 'bakermatten' van de beschaving, Egypte, Mesopotamië, India of China, en niet in de culturele woestijn van Noord-Spanje⁷’.

Maar toen er in de jaren daarna meer gelijksoortige vondsten werden gedaan, sloeg de twijfel toe. Allereerst werd in 1895 in de Dordogne La Mouthe ontdekt, een grot met schilderijen en gravures. De datering uit de IJstijd werd geaccepteerd. Vervolgens stootte men op meer voorbeelden van versierde grotten in Frankrijk, zoals Font-de-Gaume en Les Comarelles, eveneens in de Dordogne. En later nog veel meer!

In 1902 gaf Cartailhac zijn vergissing ruitelijk toe, en hij bood in een tijdschrift officieel zijn excuses aan (“Mea culpa d’un sceptique”). Maar de in zijn eer aangetaste trotse Spanjaard markies Don Marcello Sanz de Sautuola was toen, als mikpunt van spot, al enige jaren dood.

Vandaag de dag heet de grot van Altamira niet minder dan **‘de Sixtijnse kapel van de Oudheid’** te zijn.”

Muze Kleio:

“Het einde van deze IJstijd zal weer met het nodige geweld gepaard zijn gegaan. En groepen mensen zijn het continent ontvlucht, hetgeen we weten van die heel speciale Runen uit de Europese grotten, die plotseling ook in Syrië verschenen. Het lijkt ons de moeite waard om te onderzoeken, wat deze Europese vluchtelingen nog meer hebben gepresteerd in het Midden Oosten. Waarom zou er niet ook een groep van hen naar Mesopotamië zijn gevluht, zoals later vaker is gebeurd? Hiernaar is nog nooit een onderzoek gedaan. Zo zijn we de naam van een groot dorp in Turkije tegengekomen: Catalhöyük. We weten er niet veel van behalve wat Wikipedia daarover schrijft: de oudste bewoning dateert van ca. 7400 v.C., enkele honderden jaren na het einde van de laatste IJstijd. Het lijkt ons interessant om de verbanden met Europa te onderzoeken, omdat we net als in de Franse en Spaanse grotten

⁷ Ronald Schiller: ‘Verre Geheimen’, Mysteries uit de oudheid ontrafeld, blz. 50-51. Uitgeverij BIGOT & VAN ROSSUM BAARN.

muurschilderingen tegenkomen, jachtscènes b.v. op oerossen en herten. En ook de vele symbolen interesseren ons.

Er zijn beeldjes gevonden van allerlei materiaal, vooral vrouwenfiguurtjes. Enz. enz.

Maar terwijl in het houtrijke Europa de huizen van dit vergankelijke materiaal werden gemaakt, gebeurde dat in Zuid Turkije van in de zon gebakken bakstenen. En, heel interessant: men bouwde de huizen in de vorm van een soort honingraat.”

NA DE IJSTIJD.

Muze Kleio:

“Het volk dat rond 3300 v.C. vanuit West Europa naar Mesopotamië vluchtte, en als Soemeriërs de geschiedenis inging, had hoge jukbeenderen, en sprak een taal welke volgens een uitgebreid onderzoek van Russische taalgeleerden verwant was aan de taal van Indiaanse stammen in Noordoost Amerika. Wanneer waren deze ‘Indianen’ naar Europa gekomen? We zullen het spoedig zien.

Globaal rond 8000 v.C. , zo wordt gesteld, was de laatste IJstijd voorbij⁸. De met

⁸ In een onderzoek van de Vrije Universiteit te Amsterdam wordt vermeld, dat de laatste IJstijd zo'n 10.000 jaar geleden eindigde:

<http://www.geo.vu.nl/~huik/ijstijd.html>

Wij citeren: 'Het ijstijd-klimaat is nog steeds een van de grootste raadsels van het klimaat-onderzoek. Bij onderzoek aan ijskernen uit de Groenlandse ijskap bleek 15 jaar geleden dat het klimaat zeer sterk kon wisselen. In zeer korte tijd - een mensenleeftijd of nog korter - kon het van ijzige koude omslaan in een klimaat dat niet veel kouder was dan het huidige, om dan vervolgens weer af te zakken naar ijzige koude. Ook het einde van de ijstijd is zo snel gegaan, alleen bleef het toen warm, nu al zo'n 10.000 jaar heeft zich geen terugval naar koude voorgedaan.'

Martijn van Calmthout schrijft evenwel in de Volkskrant van 19-11-2016 (Sir Edmond pag.10): 'Zo leven we nu officieel in het Holoceen, een relatief warm en dus voor de mens comfortabel tijdperk dat officieel 11.700 jaar geleden begon aan het einde van de vorige ijstijd'.

een dikke ijslaag overdekte landstreken van noord Europa en noord Amerika lagen zich in vrij korte tijd te koesteren in een weldadig warme zon. Het weelderig groene Siberië en de waarschijnlijk vruchtbare kuststreken van wat nu Laptewzee en Oostsiberische zee heet, veranderden in onherbergzame sneeuwwoestijnen, zoals plotseling bevroren mammoeten ons leren. Vele dieren stierven door deze overval, en mensen vluchtten ongetwijfeld in paniek in de richting van de levenbrengende Zonnegod, in oostelijk Azië, naar het Nabije en Midden Oosten, en ook naar Europa. Uit dit laatste werelddeel zijn toen ook veel mensen verdwenen, gestorven resp. op de vlucht geslagen in hun angst voor het natuurgeweld.

Vanuit Oost-, maar ook uit Zuid- en Midden-Europa trokken mensen in de periode daarna gestaag naar het noorden, afhankelijk van de snelheid waarmee het ijs verdween en het land leefbaar werd voor flora en fauna. De mensen van de grottencultuur zullen zich hebben afgevraagd, wat de Godheid toch wel niet voorhad met de catastrofe die gepaard ging met de drastische klimaatsverandering. Priesters moeten, om hun gezag te kunnen handhaven, naar verklaringen hebben gezocht, waarom enerzijds de heilige tempelgrotten werden dichtgesmeten, en anderzijds hun wereld veel warmer, aangener en vruchtbaarder werd. De Godheid was blijkbaar boos geweest, maar men kreeg een nieuwe kans. Aan het openlijk afbeelden van mens en dier en de heilige schrifttekens komt op vele plaatsen een abrupt einde: dat was kennelijk de Goden niet welgevallig geweest, zo verzonnen de leiders. Toch kennen we uit de z.g. Azil-cultuur van ná de IJstijd (het Azilien) nog wel kiezelstenen met een soort Runen erop geverfd. Maar, wanneer men het totaal overziet, moet men constateren dat de schittering van de Magdalénien-kunst is verdwenen. Het ziet er naar uit, dat dit het begin is van de prediking van grote materiële soberheid, naast ingetogen studie, welke overigens reeds veel langer bestond.

Er was echter meer: in het vernieuwde religieuze denken zullen voor het zonnen- en zeeaspect een belangrijker plaats zijn ingeruimd dan tot dusverre. Voor de Zon omdat deze meer dan voorheen de Aarde vruchtbaar maakte, en voor de Zee omdat deze in grote woede als een reusachtige wereldslang over hun land was gerold en geraasd.

Van de menselijke activiteiten die volgden, heeft de archeologie voor ons weer vele flarden en fragmenten blootgelegd. Hiervan kunnen wij binnen dit kader

uiteraard maar heel weinig aanstippen. We noemden de Azil-cultuur, welke zich zowel over Frankrijk als Spanje uitstreckte. Evenals de Noord-Europese Ahrensburg-cultuur, welke zich voornamelijk ophield in de Noord-Duitse laagvlakte van België tot Denemarken hebben de mensen van deze groepen nog veel gemeen met die uit 't Magdalénien (en dat geldt ook voor de Poolse Swidry-culturen). Deze culturen zijn er de directe opvolgers en erfgenamen van. De Azil-mensen gebruikten nog dezelfde harpoenen, zij het van botten van andere dieren. Grote aantallen mensen overleefden dus de ramp in Europa. Er waren in Europa dus al heel vroeg veehouders. Maar de grottekeningen met ruiven bewijzen naar onze mening, dat dit al véél eerder geschiedde dan 9000 jaar geleden.”

131

Koe en geiten bij hun voederruiven.

Zij joegen ongetwijfeld nog op wilde dieren, en aten wat de natuur hen

verschafte. Maar zij moeten ook kuddes koeien en geiten hebben bezeten. Want wie b.v. onbevooroordeeld de tekeningen in Biedermann's boek⁹ bekijkt, welke ontleend zijn aan schilderijen in de grot van Lascaux, kan slechts tot één conclusie komen: op de ene staan twee geiten te snuffelen resp. te knabbelen bij een ruif, een soort gevlochten voedermand, en op de ander arriveert een koe bij haar 'ruif' en begint ook al direct te eten. Inmiddels ontdekten onderzoekers ook, dat het domesticeren van runderen inderdaad veel eerder plaats vond dan men steeds heeft gedacht. In de Volkskrant¹⁰ werd melding gemaakt van de nieuwste kennis, dat de koe 8.000 jaar geleden al werd gemolken. En in de NRC van 28 juli 2022 wordt vermeld dat Europeanen melk leerden verdragen, doordat zij minstens vanaf 7000 jaar v.C., dus al zo'n 9000 jaar geleden, melk consumeerden, en wel op grote schaal.

INDIANEN ONTDEKKEN EUROPA.

Muze Kleio:

“In de gebieden van genoemde culturen zien we ook de eerste Megalietmonumenten verschijnen, hoewel daarvoor eerst nog vele generaties zouden komen en gaan.

Dat Aziaten in de loop der millennia duidelijk invloed hadden op ontwikkelingen in Europa was al langer duidelijk; dat ook Afrikaanse donkere mensen heel vroeger in Europa actief zijn geweest, weten we pas uit recentere ontdekkingen. Zo lazen we b.v.

‘In een grot te Grimaldi (Noord-Italië) is een eendere verzameling werktuigen gevonden (eender zoals ook gevonden van de Cro-Magnon-mens, RA) met skeletten die duidelijk negroïde trekken vertonen¹¹.

⁹ Biedermann: ‘Höhlenkunst der Eiszeit’, blz. 131.

¹⁰ Zie de Volkskrant van 8 augustus 2008.

¹¹ Zie “Het Epos van de mens”, door de redactie van “Life”.

Donkere mensen uit Afrika waren dus al lang heel vroeg aanwezig in Europa. Waarvan akte!

Bij deze aanwijzingen zijn er recentelijk harde bewijzen gevonden voor het feit dat er inderdaad ver terug in de historie al uitwisseling van genen tussen Europeanen en Afrikanen heeft plaats gevonden. Wij citeren het dagblad Trouw¹²

“Het was erg verrassend om te zien dat 35 procent van genetische sporen uit de sub Sahara dateert uit een periode die 11.000 jaar geleden begon en doorliep tot aan de Romeinse tijd”, zegt Antonio Salas van de University of Santiago de Compostela. De andere 65 procent van het Afrikaanse DNA in Europa is afkomstig uit recentere perioden.

Ook Homerus vermeldt hoe vanaf ca. 3300 v.C. aanzienlijke groepen donkere mensen uit Afrika, die hij Faeaken noemt, naar Europa kwamen en er geschiedenis schreven.

Maar we gaan eerst naar het huidige Noord Amerika. Want inwoners van dit vasteland ontdekten na de IJstijd, toen het noordelijk deel van de Atlantische Oceaan bevaarbaar werd, een nieuw continent: Europa. Het zou een zeevarend volk geweest zijn, dat voorheen in en rond Florida had gehuisd, waar het enorme afvalbergen van schelpen achterliet, en na de IJstijd geleidelijk langs de kust naar het Noorden was getrokken.

Een van de eerste bewijzen voor deze verrassende gebeurtenissen stamt uit circa 5000 v.C. Zo oud is namelijk de bewaard gebleven houten boemerang die men in Jutland/Denemarken heeft gevonden; het tot 1979 oudst bekende exemplaar. De overige in Europa, Egypte, Indonesië en zelfs Australië gevonden boemerangs zijn van latere datum. In vermeld jaar (1979) echter werd er in Florida/U.S.A. zo'n werphout van eikenhout gevonden in het slik van een 26 m onder de zeespiegel liggende trechtersvormige verdieping van het Little Salt Spring, een diep meer in het noorden van de Everglades. Onderzoek toonde aan, dat het uit ongeveer 10.000 jaar v.C. stamt¹³.

¹² Dagblad Trouw dd. 28-03-2012.

¹³ Zie pag. 23-24 van “Speurtocht door het verleden”, van Uitgeversmaatschappij The Reader's Digest N.V. 1986 - AMSTERDAM.

Het werphout wordt gerekend tot de oudst bekende afstandswapens van de mensheid, en het is interessant dat zowel het exemplaar uit Florida als dat latere uit Jutland beide niet-terugkerende boemerangs waren, waarmee veel verder en trefzekerder kon worden geworpen (tot wel 65 meter) dan met de zogenaamde terugkerende werpknotsen.

Er zijn evenwel door ontdekkingen in Amerika en Canada véle bewijzen gevonden van een onbekend, ontwikkeld volk aan de oostkust van dat kolossale continent, vele duizenden jaren geleden.

Om de geschiedenis te vertellen van dit Indiaanse volk zullen wij nu de documentaire¹⁴ 'Het Mysterie van het verloren Rode Verf Volk' volgen, die gemaakt werd onder leiding van F.W.Timreck en op 23 en 26 november 1992 in Nederland werd uitgezonden door Discovery Channel.

Het verhaal begint met een toevallige ontdekking in de staat Maine in Noordoost-Amerika, welke leidde tot een speurtocht van de Amerikaanse archeologische Dienst naar het verloren 'Rode-Verf-Volk'. In 1882 werd Augustus Hamlin naar een gebied gebracht vlakbij de Penobscot rivier door ene Foster Super, die Hamlin had verteld dat er daar rode plassen uit de aarde kwamen. Hamlin was arts, geoloog en amateur-antropoloog. Het is deze Hamlin die uitgebreide navorsingen deed naar de stad van overvloedige rijkdom, Norombega genaamd, die volgens Indiaanse legendes welke vanaf de 16de eeuw aan blanken bekend waren, ergens aan de monding van een rivier moest hebben gelegen, maar welke hij in Amerika -ondanks alle moeite- niet kon vinden. Wat hij wél vond, waren verslagen over onverklaarbare steenruïnes en mysterieuze heuvels, waaruit allerlei interessante artefacten te voorschijn kwamen, toen men deze ging uitgraven.

Daar Europa ook steenmonumenten en grafheuvels kende, nam men aan dat Europeanen aan beide zijden van de oceaan actief waren geweest, maar over de ouderdom van de resultaten van hun bezigheden had men nog geen enkel idee.

Pas 100 jaar na Hamlin's reis werd ingezien dat de rode plassen welke gevormd werden door oker (ijzeroxide), dat zich vermengde met regenwater, het eerste bewijs waren van een onbekend zeevarend volk, dat eens in het huidige Amerika aan de Atlantische kust leefde. In de oker vond Hamlin artefacten van gepolijste steen. Hij wist dat inheemse Indianen oker gebruikten voor hun

¹⁴ Zie de NOVA-film 'The Mysterie of the lost Red Paint People'.

rituelen, maar hij was verbaasd over de kwaliteit van het artefact: het gereedschap was even scherp als een metalen mes. Hij bracht het naar een museum in Harvard en vanaf toen werd het onderzoek voortgezet door Charles Willoughby die o.a. een aardhoop uitgroef, wat wel de eerste wetenschappelijke opgraving in Amerika wordt genoemd. Hij vond allerlei artefacten, maar geen skeletten, en vermoedde dat deze door de zure grond waren vergaan.

Voor de wereldtentoonstelling in Chicago in 1893 bouwde hij een model van de heuvel, en ontmoette daar Moorehead, een autodidact en non-conformist, die een neus had voor opmerkelijke ontdekkingen en beroemd werd door de schatten die hij in Chicago tentoonstelde.

Deze Moorehead ging vervolgens op zoek naar de begraafplaatsen, en het werd een groots en tevens tragisch avontuur. Onder de indruk van het gereedschap was hij ervan overtuigd, dat het om een beschaafd volk ging. Maar er was meer: de steensoort was ter plaatse niet te vinden, en hij vermoedde dat het uit het hoge noorden kwam. Later zou deze theorie worden bevestigd, toen bleek dat Ramah-baai, 1500 zeemijl van Maine verwijderd, de vindplaats was! Het gesteente heet 'ramahchurt' en het bezit een doorzichtige schoonheid en textuur, die kenmerkend zijn. Ook in de staten New Jersey en Vermont zijn voorwerpen aangetroffen, gemaakt van deze bijzondere steensoort, die inderdaad nergens anders voorkomt dan in Ramah-baai in het verre noorden.

Moorehead's collega's vonden zijn stellingen destijds echter al te sensationeel. Zij verwierpen zijn theorie over het hoge noorden, en Moorehead's carrière was vernietigd!

De volgende generatie antropologen negeerde de netelige kwestie gemakshalve maar. Pas in de dertiger jaren van de 20ste eeuw werd het mysterie weer actueel door een ontdekking onder een schelpenhoop in Blue Hill. Deze hopen werden heel vroeger opgebouwd door Indianenstammen, die elk jaar terugkwamen om oceaanzee te vangen; en ze zijn overal langs de oostkust te vinden! Op Blue Hill begon rode oker weg te spoelen van de Nevin-lokatie. De archeoloog Beyers werd hierop attent gemaakt. Schelpenlagen vormen een mengsel, dat de zure grond neutraliseerde, en op de bodem vonden ze skeletten, helemaal overdekt met rode oker, precies zoals voorspeld

door Willoughby en Moorehead, die eerder immers hadden geconcludeerd dat de skeletten in de 'lege' graven waren vergaan door de zure grond.

Beyers vond ook botartefacten met mooie decoraties aan de buitenkant.

Niemand had deze geometrische ontwerpen verwacht. De eerste hint dat het een zeevarend volk betrof, gaven de harpoenen en stukjes zwaardvis, een diepwatervissoort.

De volgende ontdekking vond plaats op een eiland in Penobscot- baai. Rond 1960 onderzocht Bourque een schelpenhoop op Northhaven-Eiland. Hij vond de overblijfselen van een 'Rode-Verf'-visstation. Vanaf 1971 begon hij met uitgravingen in Turner Farm. Vlakbij de bodem van deze schelpenhoop waren er strata, die leidden naar een dorp van de Moorehead-fase, de mensen die deze begraafplaats achterlieten. Met behulp van de C-14 methode ontdekte Bourque dat het Rode-Verf-Volk daar meer dan 4000 jaar geleden leefde, d.w.z. circa 2000 v.C.

Vele beenderen onder deze schelpenhoop hadden iets te maken met zee-activiteit, zoals die van kabeljauw en zwaardvis, beide diepwatervissen. Allerlei andere gegevens bestudeerd hebbende, was zijn conclusie dat de mensen zeejagers waren met sterke zeewaardige boten, wellicht vergelijkbaar met die welke nog aan het begin van de 20ste eeuw werden gebruikt in het noordwesten, in Canada waar het Kwagul-volk nog houtbewerkinggereedschappen in gebruik had die qua grootte en werking hetzelfde waren als het oude Maine-gereedschap van het duizenden jaren oudere Rode-Verf-Volk.

In 1968 werd bij de bouw van een bioscoop in Port-au-Choix de hulp ingeroepen van Dr. James Tuck, omdat men tijdens graafwerkzaamheden op rode oker stootte. Blootgelegd werd een begrafenisculcus, en skeletten overdekt met rode oker kwamen tevoorschijn, welke zich in zo goede staat bevonden dat men ze kon identificeren. Dr. Tuck kon het Rode-Verf-Volk een nieuwe naam geven: 'De archaische zeevaarders'. Jim Anderson, die de botten onderzocht, kon vaststellen dat het Noord-Amerikaanse Indianen waren; en niet Europeanen of Eskimo's. De betreffende locatie was 4000 jaar oud. Het gereedschap van deze zeevaarders was ingewikkeld: verschillende soorten harpoenen om zeezoogdieren te jagen; speren om walrussen te doden; speciale speren voor vissen, andere weer voor vogels. De mensen wisten duidelijk ook veel af van boottechnologie.

In 1980 vond Dr. Fitzhugh eindelijk de overblijfselen van 'Rode-Verf-Volk'-Huisfunderingen in Nulliak/Labrador, een bewijs dat het uitstekende lange-afstand zeelui waren. De culturele overeenkomsten met vondsten in Maine en New Hampshire verbond het hele noordoostelijke gebied: het ging om een volk met hoge beschaving en intensieve zeeaanpassing.

Het Smithsonian team van Dr. Fitzhugh groef een stenenhoop uit, de eerste aanwijzing van een Rode-Verf locatie. Deze locatie was intact doordat geologische krachten de baai omhoog hadden geduwd. Toen ongeveer 10.000 jaar geleden een gletsjer smolt, vormde dat een rivier. Bevrijd van het gewicht kwam het land omhoog en vormde een baai. Te eniger tijd nadat de archaische zeevaarders daar kwamen wonen, rees het plateau boven zeeniveau en blokkeerde het kanaal.

Het team vond de restanten van 26 'kamers' of verblijven; sommige wel 90 meter lang. Radiokoolstofdatering wees uit, dat 4000 jaar geleden daar goed georganiseerde gemeenschappen waren.

De Britse archeoloog Clark uit Cambridge:

'Van de graven die er gevonden werden, bleken de eerste eenpersoonsgraven te zijn'.

In het licht van de ontwikkelingen in het Franse Bretagne is dat buitengewoon opmerkelijk! Prof. Clark weer:

'Ze liggen aan de voorkant van de plateaus bij de zee met een goed uitzicht. De situatie van de Ballybrack-graven in Labrador is waarschijnlijk de meest dramatische. We hebben ongeveer 10 of 12 van de begraafplaatsen gevonden; allemaal met dezelfde karakteristieken: Men verbergt de begraafplaatsen niet. Het is alsof de begraven personen over de zee wilden kijken. Ik denk dat de mensen geïnteresseerd waren in . . . schoonheid, landschap, bergen en watervallen, etc. zaken die in Labrador veel voorkomen. De locaties zijn wat dat betreft speciaal. Dat zie je niet in andere culturen. . . . Een van de dingen die mij daar in Labrador aantrokken, waren de keienconstructies, die in een rond arrangement stonden. Wij hebben zo'n aardhoop geopend. Men dacht dat het een graf was. We hebben het centrale stuk geopend. Het onthulde een twee